

Arrest

nr. 170 821 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Irakese nationaliteit, bent soennitisch moslim en bent van Arabische origine. U werd geboren op 1 juli 1955 in de Al Dora wijk in Bagdad (provincie Bagdad, Irak), waar u uw vaste woonplaats had.

Toen uw zoon, A. Mohammed (O.V. X), op 25 september 2011 op weg was naar het politiekantoor waar hij werkte, werd hij onderweg tegengehouden door 3 mannen in een wagen. Deze mannen vroegen hem om een auto met explosieven binnen te rijden in het politiekantoor waar hij werkte.

De mannen dreigden ermee om Mohammed en uw hele familie te vermoorden indien hij niet meewerkte. Uw zoon ging na dit incident onmiddellijk naar het politiekantoor om een klacht neer te leggen tegen onbekenden. Daarna keerde hij naar jullie woonst in de Al Dora wijk terug waar hij tegen u,

uw vrouw en uw zoon Yasser zei dat de familie moest verhuizen. U vertrok diezelfde avond met uw vrouw en twee zonen van de wijk Al Dora naar het huis van uw zus Naima in de wijk Al Jadiriya (Bagdad). Op 19 oktober vertrokken uw zoons Mohammed en Yasser samen met uw vrouw via Erbil naar Jordanië. Zij reisden vervolgens door naar België, waar ze diezelfde dag aankwamen en een asielaanvraag indienden. Om financiële redenen en omdat u dacht dat de situatie in Irak zou verbeteren, reisde u niet mee maar verbleef u bij uw zus in Al Jadiriya.

Terwijl u in Jadiriya verbleef, onderhield u telefonisch contact met uw buurman, Abu Abdallah, die u vertelde dat mannen u zochten. Zij kwamen drie keer naar uw huis in de wijk Al Dora, eens in 2011, eens in 2014 en eens in 2015. Op 2 september 2015 belde uw buurman, Abu Abdallah u op en vertelde u dat er een boodschap op de poort van uw huis in Al Dora was geschreven. Deze boodschap luidde: "eigenaar van dit huis gezocht: bloed". Op 3 oktober 2015 bent u vanaf de luchthaven van Bagdad vertrokken en met een tussenstop in Cairo, Egypte bent u naar Frankrijk gevlogen, waar uw zoon u kwam ophalen. U kwam diezelfde dag aan in België en diende tien dagen later, op 13 oktober 2015, eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw huwelijksakte met Engelse vertaling, de identiteitskaart van uw vrouw, de klacht die uw zoon Mohammed bij de politie had ingediend, een Irakees doktersattest, een Irakees attest van een radioloog, een Irakees attest van een psycholoog, twee uitgeprinte foto's van een poort, een kopie van de beslissing tot weigering van de uitreiking van een Belgisch visum in het kader van gezinshereniging, een Belgisch medisch attest met bijhorend medicatievoorschrift, en een rapport van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights en United Nations Assistance Mission for Iraq, aangaande de algemene veiligheidssituatie van burgers in Irak van 1 mei tot 31 oktober 2015 (Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvluchtte omwille van het feit dat uw familie bedreigd werd door een u onbekende terroristische groepering nadat uw zoon had geweigerd om hen te helpen een bomauto binnen te rijden in het politiekantoor waar hij werkte.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u uw asielrelaas volledig baseert op de problemen die uw zoon, A. Mohammed (O.V. 6.900.683), in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. U verklaarde daarnaast geen andere problemen te hebben gekend die deel uitmaken van de reden van uw vlucht (CGVS, p2, 9-15). In het kader van de asielaanvraag van uw zoon, A. Mohammed (O.V. 6.900.683), nam ik echter een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de door hem aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden, maar geoordeeld werd dat hij wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aangezien het asielrelaas van uw zoon ongeloofwaardig werd bevonden, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent en kan ten aanzien van u bijgevolg evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, A. Mohammed (O.V. 6.900.683), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de door u aangehaalde vrees zodanig zwaarwichtig is dat zij resulteert in een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bovendien zijn er diverse elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Zo kan u omwille van uw activiteiten niet automatisch als beschermingsbehoevende worden beschouwd. Dit vooreerst omdat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u destijds zowel een laag profiel had als lid van de Sahwahbeweging. U verklaart een gewone soldaat geweest te zijn die enkel moest fouilleren en onderzoeken en zelfs een soort onhaalfunctie had (gehoorverslag p.5 en 9). U stelt zelfs nooit een wapen gedragen te hebben (gehoorverslag p.9). Bij het politiestation van Dora zou u voor een directeur hebben gewerkt en moest u lagere politietaken uitvoeren, zoals het bezorgen van de post en het uitvoeren van bestuurlijke taken (gehoorverslag p.6)

Ook stelt u geen risicopremie hebben gekregen omdat u voornamelijk binnen de politiemuren werkte (gehoorverslag p.11). Het is dan ook des te meer bevreemdend dat terroristen u zouden uitkiezen om een terroristische aanslag te beramen. Gezien uw lagere politiefunctie en het feit dat u meestal binnen

werkte, is het vreemd dat terroristen zouden weten welk werk u uitoefent en bovendien is het onwaarschijnlijk dat deze terroristen u plots zouden hebben aangesproken, zonder dat u voorafgaandelijk ooit dreigementen zou hebben ontvangen (gehoorverslag p. 6). U stelt immers zelf dat er bij het politiestation van Dora wel '400 mensen, misschien zelfs meer' werken. (gehoorverslag p.11). Er dient daarenboven ook nog te worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat terroristen zouden denken dat u hen zou helpen enkel en alleen omdat ze zouden hebben gezegd dat 'indien u zou weglopen, uw familie nog steeds aanwezig zou zijn' (gehoorverslag p.7). Uw familie was op het ogenblik dat ze u aanspraken immers niet in hun macht en dus hadden ze ook geen enkele 'garantie' dat u niet onmiddellijk zou vluchten en de politie zou inlichten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook volledig de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident.

Ook uw verklaring dat u er moeiteloos in zou slagen om de gebruikelijke veiligheidsprocedure te omzeilen indien u met een andere wagen naar het politiestation zou komen, enkel en alleen maar omdat de bewakers u zouden kennen en omdat er ten aanzien van de veiligheidsproblemen een soort van onverschilligheid is ontstaan, is niet aannemelijk (gehoorverslag p.7). U verklaart immers zelf dat er reeds in het verleden een bomaanslag was gepleegd tegen het politiestation en vanuit deze ervaring en de precaire veiligheidstoestand in Bagdad, voornamelijk ten aanzien van de politie, kan ervan worden uitgegaan dat veiligheidsvoorschriften scrupuleus worden nageleefd (gehoorverslag p.7)

Ook het feit dat u van de terroristische organisatie die u zou bedreigen enkel kan vermelden dat het gaat om Al- Tawhid al-Jihad en dat ze jou zullen doden indien u niet met hen zou samenwerken, is weinig geloofwaardig. Als politieagent kan worden verondersteld dat u hierover toch beter op de hoogte zou moeten zijn of dat u hierover op zijn minst inlichtingen zou inwinnen op het ogenblik dat u werd bedreigd. (gehoorverslag p.6 en 8).

Verder is het op zijn minst bevreemdend dat u na het ontvangen van deze bedreigingen niets meer van deze terroristen zou hebben gehoord. U verklaart immers dat uw directeur de sim-kaart van uw GSM zou hebben verwijderd. Deze handeling van de politie doet de wenkbrouwen fronsen. Het is immers vreemd dat de politie in het geheel geen moeite deed om de terroristen te vinden. Zo zouden ze immers via uw GSM hebben kunnen trachten om de terroristen te traceren en hen in de val te lokken. Verder is uw handelswijze om niet te informeren of de terroristen u nog zouden zoeken of om te weten te komen wat de stand van zaken is aangaande de klacht die u tegen onbekenden had ingediend, niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging (gehoorverslag p.8 en 12). Het feit dat u na het contact met de terroristen geen problemen meer zou hebben ondervonden is ook in tegenspraak met uw verklaringen (gehoorverslag p.6) en de verklaringen van uw broer (gehoorverslag broer p.7) dat terroristen u overall zouden kunnen vinden. In dit licht is het ook opmerkelijk dat u uit vrees voor het leven van uw familie wel met uw moeder en broer naar België bent gevlucht, maar dat uw vader nog steeds bij uw tante in Bagdad verblijft (gehoorverslag p.2, gehoorverslag broer p.2 en gehoorverslag moeder p.2). De verklaring van uw moeder dienaangaande dat haar man oud is en eigenlijk aan het onderduiken is, is weinig geloofwaardig, gezien het feit dat zij zelf in Bagdad ook veel binnen bleef en meer dan vijftig jaar oud is (gehoorverslag p.5).

Uit wat voorafgaat kan worden geconcludeerd dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat u in aanmerking komt om het Vluchtelingenstatuut te ontvangen.

Tot slot, uit een grondige analyse van de actuele situatie uit Irak blijkt evenwel dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art.48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Centraal-Irak (Bagdad). Uw afkomst wordt niet betwist en gezien uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid als burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief wordt u rekening houdend met de actuele situatie in Centraal-Irak de status van subsidiaire bescherming toegekend."

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op belangrijke punten afwijken van die van uw zoon, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondergraaft. Zo verklaarde u niet te weten welke groepering er achter de bedreigingen zit. U verklaarde dat de naam van de militie onbekend was (CGVS p12).

Dit is uiterst opvallend, aangezien uw zoon in het kader van zijn asielaanvraag nog verklaarde dat hij bedreigd werd door de terroristische groepering Al-Tahwid Al-Jihad (CGVS zoon Mohammed, p6), en u ook verklaarde met uw zoon over de vervolgingsfeiten te hebben gesproken (CGVS, p12). Ook

verklaarde u dat uw zoon op 25 september 2011 werd tegengehouden door terroristen die wilden dat hij deelnam aan een aanslag, dat hij onmiddellijk daarna naar de politie ging en vervolgens naar huis kwam waar hij tegen u, uw vrouw en uw zoon Yasser zei dat jullie naar het huis van uw zus dienden te vluchten, wat jullie diezelfde dag nog deden (CGVS p3, 5, 9-11). Naar aanleiding van zijn asielaanvraag verklaarde uw zoon echter dat hij op 24 september 2011 werd tegengehouden door terroristen die wilden dat hij deelnam aan een aanslag, dat hij vervolgens nog telefonisch gecontacteerd werd door zijn belagers en zich pas de volgende dag (op 25 september 2011) naar het politiekantoor begaf waar hij zijn overste inlichtte en van waar hij zijn moeder opbelde met de boodschap dat jullie naar zijn tante (uw zus) dienden te verhuizen (CGVS zoon Mohammed, p6-8). Aangezien deze zaken betrekking hebben op de kern van het asielrelaas dat door uw zoon en u werd uiteengezet, kan redelijkerwijze worden verwacht dat jullie hierover coherente verklaringen aflegden, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw zoon enkel verder onderuit gehaald.

Daarnaast bleken wat betreft de problemen die uw zoon heeft gekend ook uw onderlinge verklaringen tegenstrijdig te zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw zoon Mohammed door een groep terroristen bedreigd werd door middel van een dreigbrief die jullie ontvingen op 25 september 2011, waarna u en uw gezin diezelfde dag naar uw zus verhuisden (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dit kan vooreerst evenmin in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen die uw zoon Mohammed over de problemen die hij zou hebben gekend had afgelegd in het kader van zijn asielaanvraag (CGVS zoon Mohammed, p6-8). Tijdens uw gehoor op het CGVS repte u vervolgens met geen woord meer over een bedreiging aan de hand van een dreigbrief en verklaarde u daarentegen dat uw zoon onderweg naar het politiekantoor waar hij werkte werd tegengehouden door zijn belagers die wilden dat hij meewerkte aan een aanslag (CGVS, p9-15). Toen u erop werd gewezen dat u bij de DVZ nog sprak van een dreigbrief, antwoordde u dat u hiermee de klacht die door uw zoon werd ingediend bedoelde en/of het opschrift dat op de poort van uw huis werd aangebracht (CGVS, p12). Deze uitleg kan bovenstaande tegenstrijdigheid echter geenszins verklaren, aangezien u op de DVZ uitdrukkelijk (en meermaals) vermeldde dat uw zoon door zijn belagers bedreigd werd door middel van een dreigbrief en hier bovendien aan toevoegde dat uw zoon klacht ging indienen op dezelfde dag dat hij de brief heeft gekregen, waarmee u duidelijk een onderscheid maakte tussen de klacht die uw zoon indiende en de dreigbrief die hij zou ontvangen hebben. U maakte op de DVZ verder geen melding van het opschrift dat op de poort van uw huis werd aangebracht na het vertrek van uw gezin uit het land. Er moet eveneens worden gewezen op het feit dat uw verklaringen u bij de DVZ nog werden voorgelezen in het Arabisch en dat u deze ter bevestiging heeft ondertekend. Bijgevolg blijft deze tegenstrijdigheid tussen uw onderlinge verklaringen onmiskenbaar overeind. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat door uw zoon Mohammed in het kader van zijn asielaanvraag werd uiteengezet – namelijk dat u na het vertrek van uw vrouw en zonen uit Bagdad meermaals van uw buurman vernam dat onbekenden u bij uw thuis in Al Dora kwamen zoeken en er een aan u gerichte bedreiging werd geschreven op de poort van uw huis (CGVS, p9-15) – moet worden beklemtoond dat de asielmotieven die door uw zoon in het kader van zijn asielaanvraag werden aangehaald geheel ongeloofwaardig werden bevonden. Het gegeven dat u louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u ook hierover inconsistente verklaringen aflegde. Zo kon u geen consistente verklaringen afleggen betreffende de tijdstippen waarop deze mensen u kwamen zoeken in de wijk waar u oorspronkelijk woonde. Zo werd u gevraagd wanneer deze mensen u de eerste maal kwamen zoeken, waarop u antwoordde dat dit in augustus 2015 gebeurde. Later verklaarde u dat deze personen er twee à drie keer naar u op zoek waren gegaan, tijdens de drie jaar dat u in Al Jadiriya verbleef. Toen u om verduidelijking werd gevraagd over wanneer deze personen u voor het eerst kwamen zoeken, verklaarde u dan weer dat dit in 2009 was, zowaar 2 jaar voordat uw zoon enige problemen ondervond (CGVS p13-14). U werd weer gevraagd dit te verduidelijken, waarop u vertelde dat de laatste keer dat u door hen gezocht werd in 2014 was en de eerste keer in 2011. U werd vervolgens op uw tegenstrijdige verklaring aangaande het tijdstip van hun eerste bezoek gewezen, waarop u dan weer antwoordde dat uw belagers drie keer naar u kwamen vragen, in 2011, 2014 en in 2015 (CGVS p14). Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hier consistente verklaringen over zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Daarnaast is het uiterst merkwaardig dat u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele vermelding heeft gemaakt van het feit dat deze mannen u nadat uw zonen en uw vrouw het land ontvlucht hadden, nog meermaals kwamen zoeken en zij kort voor uw vertrek een aan u gerichte bedreiging op de poort van uw woonst hadden geschreven (CGVS, p 9-12; CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Toen u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS gevraagd werd of u op de DVZ alle redenen hebt verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, beaamde u dit nochtans. U voegde hier vervolgens wel aan toe dat er intussen een nieuwe bedreiging werd geuit, waarbij u verwees naar het opschrift dat door uw belagers op de poort van uw huis zou zijn aangebracht. Echter blijkt uit uw latere verklaringen dat u hier reeds door uw buurman over werd ingelicht nog vóór uw vertrek uit uw herkomstland (CGVS, p2, 12). Toen u gevraagd werd waarom u deze feiten dan niet eerder had aangehaald, verklaarde u dat ze u hier niet over gevraagd hadden bij de DVZ. Erop gewezen dat u er de kans kreeg om over deze feiten te vertellen, verklaarde u slechts dat u dit niet verteld had omdat de bedreiging nog altijd geldig is (CGVS p14). Deze uitleg kan onmogelijk volstaan om te verklaren waarom u naliel te vertellen over de feiten die de directe aanleiding vormden tot uw vlucht. Bovendien moet erop worden gewezen dat u bij DVZ expliciet gevraagd werd om een overzicht te geven van al de elementen die aanleiding gaven tot uw vlucht en werd u bovendien nog de kans geboden om elementen toe te voegen, hetgeen u naliel te doen (CGVS vragenlijst vraag 3.4 en 3.7). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Waar u verklaarde dat u oud en ziek bent en daardoor ook vergeetachtig (CGVS, p14-15), zij opgemerkt dat u geen sluitend medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat u effectief geheugen- of concentratieproblemen heeft, laat staan dat uitsluitend biedt over de aard, de ernst en draagwijdte van uw verklaarde geheugenproblemen. Op 1 maart 2015 legde u weliswaar via uw advocaat nog een medisch attest neer waarin wordt gesteld dat u de medicatie Alprazolam dient in te nemen omwille van angststoornissen en dat deze medicatie kan leiden tot lichte of matige geheugenstoornissen. Er moet echter worden opgemerkt dat dit attest en de bijhorende medicatievoorschriften dateren van 29.02.2016, vier dagen na uw gehoor op het CGVS op 25.02.2016. Tijdens uw gehoor maakte u noch uw advocaat bovendien enige melding van het feit dat u deze medicatie reeds zou nemen en verklaarde u zelf dat u de resultaten van uw medisch onderzoek nog afwachtte en u pas na het gehoor uw medicatie zou krijgen (CGVS p6). Bijgevolg kan geen rekening gehouden worden met de eventuele gevolgen van deze medicatie voor uw verklaringen. Zodoende kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties hier niet zonder meer aan worden toegeschreven.

Aangaande de door u neergelegde klacht die uw zoon in verband met zijn problemen bij de politie had ingediend en die hij eveneens ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft neergelegd, alsook de door u neergelegde foto's van uw poort met het aan u gerichte opschrift dat uw belagers hadden aangebracht, zij benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het kader van de asielaanvraag van uw zoon en zoals hierboven verder werd beargumenteerd, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Wat betreft de klacht van uw zoon komt daar nog bij dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn (zowel origineel als vervalst). Bijgevolg is de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief en kan ze niet zonder meer de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van u en uw zoon Mohammed herstellen. Daarnaast moet, betreffende de twee foto's die u neerlegde worden opgemerkt dat deze foto's niet aantonen wie deze woorden heeft aangebracht, noch wanneer en waar dit gebeurde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad

worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door uw advocaat toegevoegde rapport van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights en United Nations Assistance Mission for Iraq, hetgeen een analyse betreft van de algemene veiligheidssituatie van burgers in Irak van 1 mei tot 31 oktober 2015 (Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015), kan bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Dit rapport mag dan wel van iets recentere datum zijn dan de COI Focus "Irak, De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015, het is niet van aard de in het administratief dossier aanwezige informatie in een ander daglicht te stellen. Het rapport bevat weliswaar informatie met betrekking tot de gehele provincie Bagdad, maar niet met betrekking tot de stad Bagdad waarvan u afkomstig bent. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen, doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Het rapport maakt derhalve geen onderscheid tussen willekeurig en doelgericht geweld. Evenmin wordt een onderscheid gemaakt tussen burgerslachtoffers en politieagenten. Wat er ook van zijn, het CGVS ontkent geenszins dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, A. Mohammed (O.V. 6.900.683), alsook van uw zoon A. Yasir (O.V. 6.900.682), en van uw vrouw, J. Aliyah (O.V. 6.900.680), geoordeeld werd dat zij in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en hen op 22 november 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hierbij dient opgemerkt te worden dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend vier jaar nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan uw zonen en uw echtgenote, en gelet op de ondertussen gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad waardoor het Commissariaat-generaal van oordeel is dat er niet langer sprake is van een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan uit het gegeven dat aan uw gezinsleden de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niet zonder meer afgeleid worden dat er ook in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voornoemd wetsartikel.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw huwelijksakte met bijhorende Engelstalige vertaling, de identiteitskaart van uw vrouw en de beslissing tot weigering van een Belgisch visum in het kader van gezinshereniging, bevat louter informatie aangaande uw identiteit en die van uw vrouw, uw huwelijk, en uw aanvraag van een Belgisch visum in het kader van gezinshereniging, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door u neergelegde Iraakse medische attesten (een doktersattest aangaande uw problemen aan uw rug en gewrichten, een attest van een radiologisch onderzoek, en een attest van een psycholoog waarin wordt aangegeven dat u met een depressie zou kampen) alsook het door uw advocaat ingediende Belgische medisch attest, bevatten louter informatie over uw fysieke en mentale gezondheidstoestand, doch vormen geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Waar in het Iraaks psychologisch attest vermeld wordt dat u symptomen vertoont van een depressie te wijten aan geleden schade en in het Belgisch medisch attest melding wordt gemaakt van angststoornissen, zij vooreerst benadrukt dat deze attesten geen uitgebreide analyse bevatten aangaande de precieze oorzaken van deze problemen. Hierbij moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat deze attesten geen sluitend bewijs vormen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat uw echtgenote, J. Aliyah (O.V. 6.900.680), op 22 november 2011 door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid op terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden brengen. Dit in overwegingname van uw gevorderde leeftijd. U verklaarde namelijk geboren te zijn op 01.07.1955.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Aan de hand van landeninformatie die wordt gehanteerd door verweerder en landeninformatie die door verzoeker wordt bijgebracht, argumenteert verzoeker dat de situatie in Bagdad “extreem onveilig” is.

“[D]aarenboven komt de specifieke situatie van verzoeker waarbij hij als oudere hulpbehoevende persoon mantelzorg nodig heeft terwijl het gezin in BELGIË (legaal) verblijft en verzoeker aldus niemand heeft om op terug te vallen in IRAK. Verzoeker loopt dan ook nog meer reëel risico op ernstige schade gelet op zijn individuele situatie.”

Inzake de medische situatie van verzoeker brengt hij aan:

“Hiertoe stelt Dr. Xavier VAN M. in het medisch attest dd. 30 maart 2016:

"Mobiliteit is zeer sterk negatief beïnvloed; kan zich niet verplaatsen zonder hulp van familie, kan zich niet wassen/k/eden zonder mantelzorg, CK waarden gestegen door inspanningen.

(...)

Mantelzorg door familie is vereist zowel voor hu/p bij kleden, verplaatsen als toezicht op medicatie. "

Het is aldus volgens verzoeker van essentieel belang om rekening te houden met de omstandigheid dat verzoeker een oudere man is zonder enige familie in Irak, terwijl hij bovendien kampt met medische problemen die mantelzorg vereisen. Het gezin van verzoeker verblijft in België en neemt de dagelijkse zorg van verzoeker op zich. In Irak is er evenwel niemand aanwezig die verzoeker deze noodzakelijke zorgen kan geven.

"Bovendien kan verzoeker hoegenaamd niet rekenen op enige bescherming vanwege zijn overheid. Het is immers net de Iraakse overheid zelf die mede verantwoordelijk is voor de mensenrechtenschendingen begaan ten aanzien van soennitische Iraakse burgers."

"In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoeker als hulpbehoevende soennitische moslim geen enkel risico loopt op ernstige schade bij terugleiding naar BAGDAD! Er vinden immers continue aanslagen plaats door sjjiitische militieën die specifiek gericht zijn op soennitische moslims en verzoeker loopt des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid hem geen bescherming kan/wil bieden, terwijl bovendien medisch werd vastgesteld dat mantelzorg door zijn familie vereist is en zijn gezin in BELGIË (legaal) verblijft.

Gelet op de individuele situatie van verzoeker en zijn persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt zijn vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook manifest gegrond voor."

2.1.2. Middels aanvullende nota van 7 juni 2016 brengt verweerder de "COI Focus "Irak: de actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 bij.

2.2.1. Verzoeker voert geen verweer inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker onderneemt geen poging teneinde de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen inzake de beweerdde vervolgingsfeiten in een ander daglicht te stellen.

De motivering inzake de weigering van de vluchtelingenstatus vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Het wordt niet betwist dat aan verzoekers echtgenote en twee zonen op 22 november 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aan verzoeker werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *"Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend vier jaar nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan uw zonen en uw echtgenote, en gelet op de ondertussen gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad waardoor het Commissariaat-generaal van oordeel is dat er niet langer sprake is van een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, kan uit het gegeven dat aan uw gezinsleden de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niet zonder meer afgeleid worden dat er ook in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voornoemd wetsartikel."*

Verzoekers echtgenote en twee zonen beschikken nog altijd over de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, derhalve heeft verweerder ten aanzien van de gezinsleden van verzoeker geen toepassing gemaakt van artikel 55/5, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 55/5, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.”

Verweerder is bijgevolg van oordeel dat de situatie zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) voor verzoekers gezinsleden nog actueel is.

Verzoekers aanvraag tot internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht en beoordeeld.

Het wordt niet betwist dat verzoeker zorgbehoevend is en afhankelijk is van zijn gezinsleden inzake basisbehoeften (wassen, kleden, verplaatsen). Dit blijkt uit het medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij het verzoekschrift. Het getuigschrift stelt ook: *“Zonder bijkomende aanpak en zorg door familie wordt patiënt rolstoelgebonden.”*

Uit de landeninformatie, zoals bijgebracht door verzoeker en verweerder, kan genoegzaam afgeleid worden dat de soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld. Uit de landeninformatie blijkt echter niet dat de loutere aanwezigheid als soenniet in Bagdad een reëel risico inhoudt op ernstige schade.

Desalniettemin dient verzoekers persoonlijke situatie in ogenschouw worden genomen, te dezen: (i) verzoeker is een man wiens kerngezin in België een internationale beschermingsstatus heeft sinds 2011 en waarvan hij afhankelijk is voor basisgezondheidsbehoeften (*“mantelzorg”*); (ii) verzoeker is een soenniet, hetgeen op zich blijkens de landeninformatie een grotere risicofactor is in Bagdad en waarbij het reële risico voor ernstige schade voor verzoeker daarenboven als hoger kan worden ingeschat omdat hij als alleenstaande medisch zorgbehoevende veel minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in Bagdad of, indien nodig, deze bescherming te bekomen.

Verzoeker komt derhalve in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS